

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Radana Malíka v právní věci **žalobce: M. S.**, zastoupeného JUDr. Pavlem Pileckým, advokátem se sídlem Těšnov 1163/5, Praha 1, proti **žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2009, č. j. 4608/DS/2009, ve věci přestupku, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 8. 2010, č. j. 42 Ca 7/2009 - 38,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), ze dne 25. 8. 2010, č. j. 42 Ca 7/2009 - 38. Tímto rozsudkem byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2009, č. j. 4608/DS/2009, jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a bylo potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Podbořany, odboru dopravy, ze dne 3. 8. 2009, č. j. DOP-14887/2009/Dol/5189/2009. Stěžovatel byl uznán vinným z porušení § 4 písm. a), § 17 odst. 3 a § 21 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen

„zákon o provozu na pozemních komunikacích“), čímž se dopustil přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. h) a písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Za to mu byla dle ustanovení § 22 odst. 4 zákona o přestupcích uložena pokuta ve výši 25 000 Kč a současně mu byl uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců. Stěžovateli byla tímto rozhodnutím současně uložena povinnost nahradit náklady řízení před správním orgánem v paušální částce 1000 Kč.

Předmětného přestupku se měl stěžovatel dopustit tím, že dne 28. 2. 2009 v 7:25 hod. na silnici II. třídy číslo 226 v obci Vroutek, ulici Karlovarská, řídil osobní motorové vozidlo tovární značky Hyundai Santa Fe. S uvedeným vozidlem přijížděl ve směru od Lubence ke křižovatce směrů Lubenec - Podbořany, Kyry - Dvérce. Na křižovatce odbočoval vpravo, přičemž předjížděl cyklistku Stanislavu Kozovou jedoucí na jízdním kole ve stejném směru. Při odbočování vpravo v prostoru křižovatky zkřížil cyklistce dráhu jízdy a ta narazila do levého zadního boku vozidla stěžovatele. V důsledku dopravní nehody a pádu z jízdního kola utrpěla jmenovaná cyklistka otřes mozku a tržnou ránu o velikosti 2 cm ve vlasové části hlavy. Toto zranění si vyžádalo hospitalizaci na chirurgickém oddělení nemocnice v Žatci od 28. 2. 2009 do 9. 3. 2009. Stěžovatel projevil v řízení před správním orgánem lítost, poškozené okamžitě po nehodě poskytnul první pomoc. Tento skutkový stav není mezi účastníky řízení sporný. Sporná byla otázka právní kvalifikace přestupku, neboť stěžovatel trval na tom, že zranění cyklistky nevyvolává omezení v běžném životě, otřes mozku nebyl doložen odborným neurologickým nálezem a správní orgány proto neměly dostatek podkladů pro kvalifikaci daného jednání jako přestupku dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích.

Dle krajského soudu nelze za ublížení na zdraví považovat jakýkoliv zásah do tělesné integrity poškozeného a nemůže se jednat ani o čistě subjektivní pocit poškozeného. Současně zdůraznil, že ne každé ublížení na zdraví vykazuje takový stupeň nebezpečnosti pro společnost, aby jej bylo možno považovat za přestupek. Krajský soud je však v souladu s příslušnou judikaturou toho názoru, že za ublížení na zdraví ve smyslu ustanovení § 22 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích je možno pokládat takový stav, který porušením normálních tělesných nebo duševních funkcí znesnadňuje výkon obvyklé činnosti nebo má jiný vliv na obvyklý způsob života poškozeného. Jako rozhodné kritérium pro posouzení, zda u poškozené paní K. došlo v důsledku posuzované dopravní nehody k ublížení na zdraví, zvolil krajský soud skutečnost, zda poškozená byla či nebyla v důsledku zranění utrpěného při dopravní nehodě omezena při výkonu obvyklých činností či při vedení obvyklého způsobu života. Na základě lékařských správ založených ve spise dospěl k závěru, že v daném případě zranění, které si prokazatelně vyžádalo lékařské ošetření, způsobilo poškozené omezení běžného způsobu života. Rovněž hospitalizace poškozené byla zcela jistě důsledkem zranění při předmětné dopravní nehodě.

Námitku stěžovatele, dle které neměly správní orgány ověřenou diagnózu otřesu mozku odborným neurologickým posouzením, označil krajský soud za irelevantní, neboť i tržná rána na hlavě poškozené, která je zdokumentována, sama o sobě splňuje kritéria ublížení na zdraví ve smyslu výše uvedeném. Stěžovatel navíc v prvoinstančním správním řízení skutečnost, že došlo ke zranění poškozené, nijak nezpochybňoval, pouze uvedl, že je mu líto, že k dopravní nehodě a zranění paní K. došlo.

Při posouzení namítané neústavnosti ustanovení § 22 odst. 4 zákona o přestupcích vycházel krajský soud ze závěrů Nejvyššího správního soudu, uvedených v rozhodnutí ze dne 19. 6. 2009, č. j. 5 As 46/2008 - 50 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou též dostupná na www.nssoud.cz), v němž se kasační soud velice podrobně zabýval otázkou ústavnosti ustanovení § 22 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích. Konstatoval, že neshledal žádné důvody, proč by se měl od judikatury Nejvyššího správního soudu odchýlit a předložit věc Ústavnímu soudu. Správní orgán, ani soud nejsou oprávněny snížit pokutu či zkrátit dobu zákazu činnosti za přestupek dle § 22 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích pod minimální hranici stanovenou § 22 odst. 4 citovaného zákona. Rovněž nejsou v důsledku ustanovení § 22 odst. 12 zákona o přestupcích oprávněny od těchto trestů zcela upustit. Sankce byla uložena v zákonem stanoveném rozmezí a krajský soud neshledal, že by správní orgány jakkoliv překročily meze správního uvážení.

V kasační stížnosti uplatnil stěžovatel námitky dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Stěžovatel namítá neústavnost právní úpravy, a to z důvodu, že za situace, kdy by jím spáchaný skutek byl posouzen jako trestný čin ublížení na zdraví z nedbalosti dle ustanovení § 223 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "trestní zákon"), čelil by jako pachatel tohoto trestného činu mírnějším sankcím než při spáchání přestupku. Kromě skutečnosti, že by mu automaticky nehrozil zákaz činnosti řízení motorových vozidel, by bylo dle jeho názoru možné využít některý ze zvláštních způsobů řízení dle zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "trestní řád"), a to podmíněné zastavení trestního stíhání dle ustanovení § 307 trestního řádu či ukončení věci narovnáním dle ustanovení § 309 trestního řádu. Takové řešení však přestupkový zákon neumožňuje. Uvádí, že se krajský soud nevypořádal s jeho argumentací týkající se možné aplikace dvojí normy na jednu věc.

Rozhodnutí orgánu státní moci, zda újmu na zdraví posoudí jako trestnou činnost, nebo jako věc, která má být projednána v přestupkovém řízení, závisí na jeho subjektivní vůli a jde tak o rozhodnutí, proti kterému se nemůže stěžovatel jakkoliv bránit. Tuto skutečnost považuje stěžovatel za porušení ústavních garancí.

Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se, dle jeho názoru, krajský soud s námitkou stěžovatele týkající se neústavnosti příslušných ustanovení zákona o přestupcích řádně vypořádal a jeho rozhodnutí je přezkoumatelné. Jednání stěžovatele nebylo kvalifikováno jako trestný čin, řízení bylo řádně vedeno podle zákona o přestupcích a v souladu s tímto právním předpisem byla rovněž stěžovateli uložena sankce. Navrhuje kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Otázkou ústavnosti ustanovení § 22 odst. 4 zákona o přestupcích, podle kterého byla stěžovateli v souzené věci uložena pokuta ve výši 25 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců, se v řízení podle čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky, vedeném pod sp. zn. Pl. ÚS 14/09, zabýval přímo Ústavní soud. Z tohoto důvodu byla nyní projednávaná věc usnesením předsedkyně senátu ze dne 27. 4. 2011, č. j. 9 As 88/2010 - 64, přerušena a bylo vyčkáno na názor Ústavního soudu k dané věci. Současně bylo Ústavnímu soudu zasláno ke shora uvedené spisové značce sdělení týkající se nyní projednávané věci. Jakkoliv byl v nyní projednávané věci sice stěžovatel uznán vinným z porušení jiného zákonného ustanovení než ve věci vedené Ústavním soudem pod sp. zn. Pl. ÚS 14/09, sankce mu byla uložena právě dle napadeného ustanovení § 22 odst. 4 zákona o přestupcích. Nejvyšší správní soud proto ve stanovisku zaslaném Ústavnímu soudu poukázal na stěžovatelovu argumentaci týkající se protiústavnosti napadeného ustanovení zákona o přestupcích.

Nálezem ze dne 25. 10. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 14/09 (dále jen „nález“), Ústavní soud rozhodl o předmětném návrhu na zrušení ustanovení § 22 odst. 4 zákona o přestupcích tak, že napadené ustanovení neshledal protiústavním a návrh na jeho zrušení zamítl.

Ústavní soud v odůvodnění nálezu zdůraznil, že právní úprava sankcionování trestných činů a přestupků je ve výlučné kompetenci zákonodárce. Úvahy o tom, zda mají být určitá závadná jednání trestná či beztrestná, stejně jako definování skutkových podstat deliktů a stanovení výše a druhu sankce jsou podmíněny mnoha

sociálními faktory, které se v průběhu historického vývoje mění. Ústavní soud není povolán k tomu, aby posuzoval vhodnost jednotlivých druhů sankcí či jejich výší, nepřekročí-li zákonodárce při jejich stanovení ústavněprávní limity.

V otázce porovnání výše sankce ukládané za trestný čin ublížení na zdraví a ukládané za spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích Ústavní soud odmítl názor, že výši sankcí lze porovnávat pouze s ohledem na jejich spodní hranici a podle toho, že zákon o přestupcích přikazuje vždy uložit kumulativně jak pokutu, tak i zákaz činnosti, zatímco trestní zákon umožňuje též samostatné uložení jen jednoho z uvedených trestů. K výstižnému porovnání přísnosti sankcí je totiž třeba posoudit celý obsah a rozsah sankčních ustanovení u obou deliktů, kdy trestní zákon umožňuje za uvedený trestný čin uložit i sankci odnětí svobody, a to až na 2 roky, pokutu až do výše 5 milionů Kč a zákaz činnosti až na 10 let. Je tedy zřejmé, že porovnání pouze spodní hranice možné peněžité sankce [2000 Kč u trestného činu ublížení na zdraví a 25 000 Kč u přestupku podle § 22 odst. 1 písm. c), d) a e) bodů 1 a 5 zákona o přestupcích] je zavádějící.

Navíc je třeba zdůraznit, že trestné činy i sankce za ně ukládané jsou, na rozdíl od přestupků, spojeny s tzv. sociálně etickým odsudkem a morálním zavržením. Přestupky jsou naopak hodnoceny jako eticky neutrální a jejich spáchání nevede v sociálním prostředí k morálnímu odsouzení pachatele a k poklesu jeho sociální prestiže. Rovněž nelze odhlédnout od dalších negativních následků spojených s odsouzením za trestný čin, jako je evidování v rejstříku trestů, které má v určitých případech za následek ztrátu způsobilosti vykonávat některá zaměstnání či činnosti, u nichž je vyžadována bezúhonnost.

Ústavní soud se vyjádřil i k otázce likvidačního charakteru pokuty se spodní hranicí 25 000 Kč a zákazu činnosti v minimální délce 12 měsíců. Uvedl, že uložení takovýchto sankcí není obecně způsobilé způsobit likvidační následky, tj. ohrozit existenci či důstojnost člověka. Posuzovanou situaci přitom odlišil od své předchozí judikatury zejména ve věcech vedených pod sp. zn. Pl. ÚS 3/02 a Pl. ÚS 12/03, s nimiž není s přihlédnutím k výši nyní posuzované peněžité sankce v rozporu.

Požadavek diferenciace sankcí, vyjádřený např. v nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 38/02, je napadenou normou respektován již tím, že je stanoveno rozpětí pokuty od 25 000 Kč do 50 000 Kč a zákaz činnosti od jednoho roku do dvou let. Předpisy ústavního práva nevyžadují, aby zákonodárce vždy upustil od ohraničení spodní výměry sankce. Platí to zejména v případech, kdy typová závažnost stíhaného jednání je natolik vysoká, že neumožňuje ani v individuálním případě přistoupit k tomu, aby nebyla žádná sankce uložena. Současná úroveň bezpečnosti v silničním provozu je právě takovým případem. Protiústavnost ustanovení § 22 odst. 4 zákona o přestupcích nebyla shledána ani v tom, že zákon přikazuje ukládání obou druhů sankcí kumulativně. Jde totiž o vhodnou kombinaci

preventivního a represivního účelu sankce – kromě finančního postihu pachatele přestupku dochází též ke znemožnění výkonu činnosti, kterou ohrožuje veřejný zájem.

Obiter dictum Ústavní soud v nálezu připustil jisté nedokonalosti platné právní úpravy, zejména absenci některých obecných institutů správního trestání, a dal zákonodárci *de lege ferenda* k úvaze, zda by nebylo vhodné upravit v řízeních o správních deliktech, tj. i přestupcích, obecné instituty využívané v trestním právu ke zmírnění sankcí pod spodní hranici sazby.

Názorem Ústavního soudu k otázce ústavnosti určitého zákonného ustanovení, vysloveného v řízení podle čl. 95 odst. 2 Ústavy je soud zásadně vázán, existuje pouze několik málo výjimek. Vázanost názorem Ústavního soudu je nutno přezkoumat v případě, kdy došlo ke změně posuzovaného ustanovení, případně, pokud byly změněny jiné relevantní právní předpisy či došlo ke změně společenských poměrů. Další z výjimek může být i situace, kdy se Ústavní soud v řízení o abstraktní kontrole ústavnosti určité normy nezabývá relevantní argumentací. Tato situace může nastat zejména v případech, kdy obecný soud na základě konkrétní skutkové situace s ohledem na specifika dané věci nalezne celou řadu argumentů, proč je aplikované ustanovení v dané věci neústavní, přičemž takové argumenty nebyly v předcházejícím rozhodnutí Ústavního soudu potvrzujícím ústavnost ustanovení zváženy (blíže srov. Kühn, Z., Bobek, M., Polčák, R., (eds.) *Judikatura a právní argumentace. Teoretické a praktické aspekty práce s judikaturou.* Auditorium, Praha 2006, s. 216).

V předmětné věci byly relevantní argumenty uplatněné stěžovatelem v kasační stížnosti Ústavnímu soudu zdejším soudem předestřeny (viz bod 18 nálezu), o žádnou ze shora uvedených výjimek se proto nemůže jednat. Nejvyšší správní soud je tak v otázce posuzování ústavnosti ustanovení § 22 odst. 4 zákona o přestupcích přímo vázán názorem Ústavního soudu.

Námitka, dle které se krajský soud nezabýval žalobní námitkou možné aplikace dvojí normy na jednání, kterého se stěžovatel dopustil a za které je sankcionován, a proto je napadený rozsudek nepřezkoumatelný, není důvodná.

V této souvislosti lze v krátkosti poznamenat, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou tak závažnou, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by to stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (ex officio). Je-li rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu kasačním soudem, což ostatně vyplývá již z principů logického vyvozování, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí pro jeho obsahové deficity nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. To prakticky znamená např. situaci, kdy by se krajský soud nevypořádal vůbec či alespoň dostatečně s uplatněnými žalobními

body, neprovedl by navržené důkazy a ani by řádně nevyložil, proč tak neučinil (tzv. opomenutý důkaz), z rozhodnutí by nebyly seznatelné jeho nosné důvody (ratio decidendi), anebo by tyto důvody neměly oporu ve výsledcích provedeného řízení.

Takové vady rozhodnutí krajského soudu však Nejvyšší správní soud v projednávané věci nezjistil.

Z předloženého soudního spisu lze ověřit, že stěžovatel v žalobě předestřel procesní úpravu týkající se trestného činu ublížení na zdraví podle § 223 trestního zákona. Popsal, jaké procesní instituty by bylo možno teoreticky aplikovat v případě, kdy by jeho jednání nebylo posouzeno jako přestupek, ale jako trestný čin. Toto hypotetické tvrzení však spojil výhradně s námitkou likvidačního charakteru trestu zákazu činnosti pro jeho osobu a neústavnosti aplikované právní úpravy v přestupkovém zákoně, která ukládá správnímu orgánu obligatorně uložit oba tresty (zákaz činnosti a pokuta) bez toho, aby správní orgán mohl na základě přihlédnutí ke konkrétním skutkovým okolnostem provést úvahu o druhu trestu tak, jak je tomu v trestním řízení.

Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku ve vztahu k výši ukládaných sankcí a ústavnosti relevantní právní úpravy podrobně rozebral judikaturu Nejvyššího správního soudu k dané problematice, zejména rozhodnutí ze dne 19. 6. 2009, č. j. 5 As 46/2008 - 50, a dospěl k závěru, že v projednávané věci není důvod k odchýlení se od tohoto názoru Nejvyššího správního soudu. Rovněž uvedl, že ani krajský soud, ani správní orgány nebyly oprávněny snížit pokutu či zkrátit dobu zákazu činnosti pod minimální hranice stanovené v § 22 odst. 4 zákona o přestupcích, ani od nich zcela upustit, přičemž tuto svoji úvahu podepřel relevantními zákonnými ustanoveními. Rovněž uvedl důvody, pro které neshledal rozpor dané právní úpravy s ústavním pořádkem České republiky.

S ohledem na shora uvedené nelze stěžovateli přisvědčit, že krajský soud opomenul námitku možné aplikace dvou právních předpisů na jednu věc. Tato námitka totiž byla v žalobě, jak lze ověřit ze soudního spisu, uplatněna ve zcela jiných souvislostech, než tvrdí stěžovatel v kasační stížnosti. Krajský soud, jak je patrno ze shora uvedeného, tuto námitku stěžovatele pečlivě posoudil a z jeho odůvodnění je zcela jednoznačně seznatelná vzájemná souvislost jeho jednotlivých úvah, na základě kterých dospěl k závěru o nedůvodnosti dané námitky.

Dále stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že bylo pouze na subjektivním názoru orgánů státní moci, zda bude jeho předmětné jednání posouzeno jako trestný čin či jako přestupek, čímž mu bylo „odmítnuto“ právo řešit danou věc v rámci trestního řádu. Vzhledem k tomu, že tato námitka nebyla uplatněna v žalobě, jedná se o nepřípustnou novou skutečnost ve smyslu § 109 odst. 4 s. ř. s., ke které Nejvyšší správní soud nepřihlíží.

Nad rámec rozhodovacích důvodů lze v těchto souvislostech stručně k otázce ústavnosti odkázat na příslušnou pasáž shora citovaného nálezu týkající se porovnávání jednotlivých výší sankcí a jejich druhů (body 37. – 43. nálezu). Kvalifikace určitého jednání z pohledu míry jeho společenské škodlivosti, jako základního kritéria pro rozlišení mezi přestupky a trestnými činy, není ve všech případech jednoduchá a zcela zřejmá. Je však na příslušném orgánu státní moci, tedy policii či státním zastupitelství, aby v souvislostech každého konkrétního případu v rámci své diskrece vyhodnotili, a to i s ohledem na obsáhlou judikaturu zejména Nejvyššího soudu k této věci, zda došlo v tom kterém případě ke spáchání „pouze" přestupku, či se již jednalo o společensky nepřijatelnější chování, tedy trestný čin a podle tohoto vyhodnocení dále postupoval. Posuzována je přitom zejména úroveň omezení běžného způsobu života způsobeného ublížením na zdraví, délka případné hospitalizace, chování pachatele, situace, za které k posuzovanému jednání došlo, atd. Všechny tyto posuzované okolnosti pak v souhrnu dávají určitý obraz mimo jiné i společenské závažnosti posuzovaného jednání, v návaznosti na němž je příslušným orgánem vyhodnoceno, zda došlo ke spáchání přestupku či trestného činu.

V souvislostech daného případu je vhodné zdůraznit velmi úzkou hranici mezi převažujícím právem chráněným zájmem. Zatímco u přestupku podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. h) přestupkového zákona je prvotním právem chráněný zájem bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, tak u trestného činu ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 223 trestního zákona je primárním právem chráněným zájmem zdraví člověka. Právě podle závažnosti porušení shora uvedených zájmů bylo Policií v daném případě správně vyhodnoceno, že zranění poškozené způsobené jednáním stěžovatele, nenabylo takové intenzity, aby se jednalo o trestný čin ublížení na zdraví z nedbalosti, ale naopak převážilo porušení chráněného zájmu na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu stěžovatelem.

Pro úplnost lze v daných souvislostech upozornit rovněž na ustanovení § 71 přestupkového zákona, dle kterého je správní orgán povinen postoupit věc státnímu zástupci nebo orgánům policie, nasvědčují-li skutečnosti, že jde o trestný čin. Správní orgán přitom musí zkoumat otázku své příslušnosti nejen před zahájením řízení, ale rovněž i v jeho průběhu.

Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že žádná z námitek uplatněných stěžovatelem v kasační stížnosti není důvodná. V projednávané věci zároveň nebylo shledáno žádné pochybení krajského soudu, který se pečlivě a zcela v souladu s dosavadní judikaturou vypořádal s uplatněnými žalobními námitkami.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítnul. O věci přitom rozhodl bez

jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Přestože Nejvyšší správní soud ze spisu náklady žalovaného zjistil, nejde o náklady vynaložené nad rámec jeho úřední činnosti, a proto náhradu nákladů řízení žalovanému nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. listopadu 2011

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu